

Bir Buruk Genclik Hikayesi 14

— canayhanim · 13 Şubat 2014

Ertesi gün nihai sözleşme imzalandı ve o gece dönüş yolculuğuna geçtik. Artık SZC, bir tarım motoru için Türkiye’de tam yetkili distribütör olmuştu. Bu ilk kayda geçen atılımdı bizim için. Bu müjdeli haberi vermek için iki kişiyi arayacaktım. Önceliği Simya’ya vermiştim. Saati baktım, akşam ona geliyordu. Havaalanında beklerken, aramaya karar verdim Simya’yı ev telefonundan. Şimdi, o zamanlar böyle bir konuşmanın ne kadar pahalı olduğunu hatırladım, havaalanındaki ödemeli telefon kulübelerinden birinden ev telefonun numaralarını bir bir çevirmeye başladım. Dedesi ile telefonda karşılaşacağımı biliyordum. Dedesi Giorgi Amca’yı birkaç kere görmüştüm, babamın sanayi odası toplantılarında. Çok sakin, güler yüzlü bir adamdı. Herhalde on senedir, onunla karşılaşmıştım. Dolayısı ile o benim delikanlılık çağlarımı biliyordu. Tahmin ettiğim gibi telefonu açan oydu. “Giorgi Bey, ben Safa. Zeki Bey’in oğlu. Kusura bakmayın vakitte geç oldu. Nasılsınız? İyisinizdir umarım.” “Oooo Safa’cıgım, biliyorum biliyorum seni. Bizim kızın patronu.” Kısa bir kahkaha sonrasında devam etti. “Yahu ne rahatsızlığı, asıl sen kusura bakma, kaç ay oldu bir hayırlı olsuna gelemedim. Sen nasılsın, döndün mü yurt dışından?” “Estağfurullah, olur mu öyle şey. Şimdi kızdım Simya’ya. Bir sizden mi randevu alamadı? Mutlaka gelecek hafta beklerim. Çok mutlu edersiniz beni. Bu arada, ben daha dönmedim, daha doğrusu dönemedim. Uçağı bekliyorum, herhalde gece inerim İstanbul’a. Benim aslında sizi rahatsız etmemin nedeni, yarın ofiste olmayacağım ama Simya’ya vermem gereken bazı bilgiler ve işler var. O yüzden onunla görüşmek istedim. “Çok memnun olurum evladım, haftaya görüşürüz o zaman. Ben Simyayı veriyorum telefona” Giorgi Amca İstanbul’un saklı kalmış değerlerinden, o nostaljik karakterlerinden biriydi. Kılık kıyafeti, konuşma tarzı, sakinliği, efendiliği ile şahsına münhasır biriydi. Türkçe’sinin neredeyse benden bile düzgün olması onun ne kadar titiz ve işini iyi yapan bir işadamı olduğunu gösteriyordu. O yıllarda yaşı seksene yakındı ama yine de Kuyumcu atölyelerinin başındaydı ve sık sık atölyede oturuyordu. Simya bir arada dedesinin gençliğini anlatmıştı. Aslında Selanik göçmeni olduklarından bahsetmişti. Ermeni kökenliyidiler. Dedesi doğduğunda İstanbul’a iş için gelip yerleşmişler. Büyük dedeleri de ticaretle uğraştıkları için İstanbul’da büyümüş aile. Giorgi Amca’nın iki oğlu olmuş, biri Simya’nın rahmetli olan babası Sermet, diğeri de onun bir küçüğü Agâh. Sermet Bey öldükten sonra, Belçika’da ithalat ihracat yapan amcası, İstanbul’a yerleşmiş ve mağazaları yönetmeye başlamıştı. Giorgi Amca da otuz yıllık çırağı Mustafa ile atölyelerin başındaydı. Simya ise, bu kadar varlığın varislerinden biri olsa da, onun sıkı bir iş terbiyesi ve deneyimi alması gerektiğini düşündüğü için dedesi, bunun en iyi babamın otoritesinde olacağını düşünmüş olmalı ki, onu babama getirmişti. Aslında dayım, Giorgi Amca ile iş yapmış, ona gümüş işletip, Fransa’ya süs eşyası ihracatı yapmış bir zamanlar. Ama işte gelin görün ki, inanç ve kültür farklılığı nedeni ile, çok fazla gelişmemişti onlarla iş ilişkimiz. Ya da kimse ilgilenmemişti ortak fırsatlarla. Velhasıl, o akşam ben Caselle Havaalanında dedesi ile kısa bir telefon görüşmesi ile meşrulaştırdığım Simya ile konuşma faslına geçmiştim. Telefonun el değiştirdiği hisirtildardan anlaşılmalı ve güzelimin duru sesi ile ankesör resmen titremişti. “Efendim?” “Merhaba Simya, nasıl gidiyor?” “İyi sizden?” “Benden de iyi o zaman” dedim ve kısa bir kahkaha attım. Ne kadar tuhaf

hareketlerim varmış o zamanlar. “Sana güzel bir haberim var küçük hanım” “Artık Cometta firmasının distribütörü olduk.” “Çok sevindim Safa Bey, hayırlı olsun.” “Evet canım, inşallah hepimiz için hayırlı olsun Özellikle,...” diyememiştim devamını, “İkimiz için” diyemedim. “ Özellikle satış yapmak adına umarım iyi bir yol almış olacağız. Bak ne diyeceğim, yarın ben önce kabloya geçerim. “ Kablo derken, kablo firmamıza hitap şeklimizdi, aslında fabrikayı kastediyorduk. “Dolayısı ile ofise gelemeyebilirim. Senden ricam, Cüneyt Ağabey yarın sana bir liste faksalayacak. O listede, Anadolu’nu bazı merkezlerdeki bizim teknik servis ve satış acentamız olabilecek, ön görüşmesi tamamlanmış firmalar var. Kimlerle görüştüğünü de yazar Cüneyt Ağabey. Onlardan randevular almanı istiyorum. Ama dikkat et, bölge bölge gidelim. Aksi takdirde, çok zaman kaybı ve maliyet olur. Örneğin İç Anadolu’daki firmaları bir haftaya alırsın, peş peşe komşu illere gider, görüşmeleri tamamlarız. Diğer bir bölgeyi de sonraki haftaya alırsın. Yarından itibaren planlı bir şekilde görüşmelere başlamanı istiyorum. Bu önceliğin olsun, liste fakslandıktan sonra hemen başla, anlaştık mı?” “Tamam anladım Safa Bey, yarın akşam kimlerden randevu alabildiğimi size, arar bildiririm.” “Ha bu arada, gelecek hafta Perşembe, Cuma ve Cumartesi için randevu almıyorsun. Biliyorsun fuara katılacağız. Mesela gelecek haftayı Marmara için ayırabilirsin. Hem yakın, hem de üç günde herhalde dört beş yetkili servis gezebiliriz.” “Tamam, aslında bir fikrim var Safa Bey,” “Söyle bakalım” “Biz niye bu firmalara önce bir bayi toplantısı düzenleyip tanışma yapmıyoruz?” “Haklısın yapılabilir, ama şu an maliyetli olacaktır, çünkü birkaç saatle kalmaz o toplantı belki üç dört gün anlatmamız gerekecek kendimizi, fabrikalarımızı tanıtırız, gezdiririz, şartlar hepsi ile tek tek konuşulmalı. E böyle olunca, onların ikametinden ulaşımına kadar her şeyini düşünmek zorundasın. Şimdilik bizim, kapılarını çalmamız daha az meşakkatli gibi görünüyor. Hem herkesi başımıza toplayınca bazı aksi sesler çıkabilir. En iyisi, gidip birebir görüşmeleri yönetmek.” “Tamam anladım. Ben yarın görüşmelere başlayacağım.” “Teşekkür ederim Simya’cığım. Kusura bakma seni de rahatsız ettim, ama işin heyecanı ile hem sana haber vereyim hem de ilk iş atamasını yapayım dedim.” Yine benden kısık ve erkeksi bir kahkaha çıkmıştı, yavaşlatılmış bir çekimde. Neden böyle gülmeye alıştım tam hatırlayamıyorum ama sanırım, o çok izlediğim yerli ve yabancı filmlerdeki jönlere tarzı bulaşmış olmalı diye düşünüyorum. Özellikle Japonya’da edinmişim bu huyu. Sanırım, oradaki kızlara farklı geldiğini anladığım için bu ses tonu ve gülümseme şeklini kullanıyordum. Derken bu alışkanlık haline gelmiş olmalı, samimi de olsam, suni bir tepki vermek istediğimde de böyle kahkaha atar oldum. Şimdi bile devam ediyor bu. Neyse, o kahkahamın hemen sonrasında, “Ne güzel” dedi. “Bu arada fuarın ilk günü, dedeni fuar standımıza VIP konuk olarak bekliyoruz. Eğer şeref verirse mutlu olurum. Sen bütün ulaşım, ve öğle yemeği işini organize et. Sanırım fuar alanında bir restoran olacak. Bir bak iyi değilse, ya da kalabalık olacağına kanaat getirdiyse yakınlarda birkaç sakin ve kaliteli yer var, oraların ismini veririm, uygun birinden yer rezerve edersin. Bu arada şu tanıtım firmasından, hani matbaası olan firma, Deniz Hanım’ı Perşembe sabah 10.00’a çağır, şu fuar standı işini konuşmamız gerekiyor. Offf Simya yine çok konuştum kusura bakma” “Yok estağfurullah” “Tamam neyse, şimdi kapatmam gerek, Check-in’e gireceğim. Sen anladın diye umut ediyorum, yarın yapacaklarını, yine de takıldığın bir konu olursa beni cepten arayıp sorabilirsin. Yarın telefonum açık olacaktır.” “Tamam anladım, size iyi yolculuklar.” “Sağol Simya’cığım. A, kapatmadan, bana sözünü nasıl tutacaksın merak ediyorum, onu da hatırlatmak istedim.” “Tamam ben de merak ediyorum, hadi iyi akşamlar dilerim.” Ben de iyi dileklerimi sunup, telefonu

kaptım, acele ile check-in, pasaport kontrolleri derken, Cüneyt Ağabey'in çoktan uçağa geçmiş olduğunu fark ettim. Telefonda ne kadar zaman geçtiğini fark edememiştim ve yaklaşık yarım saate yakın sürmüştü konuşmalar, dolası ile o zamanlar, şimdilerde Elli Türk Lirası'na denk gelen bir meblağı telefon görüşmesine verdiğimi hatırlıyorum. Yolculukta, Cüneyt Ağabey ile konuşacak halim kalmamıştı, Mahide Yenge'mi de aramayı unuttuğumu fark ettim. Dayımın olduğu bir akşam ziyarete gitmek yerine, Mahide Yengem'le dışarıda bir şeyler yemek daha cazip geliyordu. Çünkü dayıma çok kızgındım. Benim yokluğumda moralleri sıfırlamıştı. Bu bana güvenmediğini mi gösteriyordu, yoksa, kendini ispat kaygısını mı? Kafam çok karışıktı İkimizde, yükselen uçağın, kendi koridoruna oturması ile arkamıza rahatça yaslanmış ve tatlı bir uykuya dalmıştık. O gün, o uçak koltuğunda dalıp gittiğimde, annemi gördüm rüyamda. Yelkenkaya'daki yazlığın merdivenlerine oturmuşum, ben yirmi beş yaşındayım, yani o yıllardaki halimle, annem ise genç kızlığındaki resimlerindeki gibi dinç, pürüzsüz bir yüzü var. Merdivenlerde yanıma oturuyor, ve saçımı okşuyor. "Anne" diyorum, sana çok ihtiyacım var, çıkmazdayım, gitmek istiyorum bu karmaşadan, ama babamı bırakamıyorum." Ve babamı şikayete başlıyorum, hem ağlıyorum hem anlatıyorum anneme. Annem hiç konuşmadan beni dinliyor, "Yakında sıkıntın geçecek, üzülme, sabret" diyor, ve denizin dalgaları büyüyüp, annemi içine alıp kayboluyor. Ben de rüyanın tesiri ile, boğuluyorum sanıp sıçrayarak uyanmıştım, Cüneyt Ağabey'in bunu fark etmemesine sevinerek tekrar gözlerimi kapadım ve yine beni rahatlatan şeyler, anılar düşünmeye başladım. Tabii ki Simya geldi aklıma, geçenlerdeki Çamlıca kaçamağını düşündüm, yanıma oturuşu, usul usul konuşmamız, beni güldürmesi, saflıkları, ettiği o manâlı laflar. Biraz onu düşündüm, biraz, benimle bu konuyu ilk defa konuşan Cüneyt Ağabey'in dediklerini. Ben nasıl bir yola gidiyordum, ya da nasıl bir son bekliyordu bu macerayı bilmiyorum ama Simya ile vakit geçirmek beni rahatlatıyordu. Onda, kimsede bulamadığım rahatlığı ve güveni duyuyordum. Şunu söylemeliyim ki, annem öleli beri unuttuğum o içtenliği yaşıyordum bu bana yedi kat yabancı kızcağızın yanında. Başka hislerim var mıydı, etkileniyor muydum, o aralar kendime defalarca sorsam da, farklı kıpırdanmalar hissetsem bile bunu yavru patronluğuma yakıştıramadığım için kendime bile itiraf edemiyordum. Ya ona ve bana zarar verirse bu sakın bir liman bulma çabalarım, ya beni tamamen buralardan koparır, veya onu benden koparırsa diye içim içimi kemiriyordu artık. Ama bazı taraflarım vardı ki, bunlar; Dost Safa, Patron Safa, Erkek Safa, Maceracı Safa, onunla bambaşka şeyler yapmak istiyor, yeni keyifler almak istiyordum. Benim için, bu başıma gelen değişiklikleri yönetmem ne kadar zor olsa da, aslında iş hayatım ve özel hayatım çok farklı biri dönemece gidiyordu.